

EUROPAPARLAMENTET

SPECIALUTGAVA

EUROPEISKA RÅDET
16 och 17 december 2004
i Bryssel

TAL AV TALMAN JOSEP BORRELL FONTELLES
ORDFÖRANDESKAPETS SLUTSATSER

04/S-2004

*Generaldirektoratet för parlamentets
ledning*

SV

SV

(Intranet) <http://www.europarl.ep.ec/bulletins> (Special Edition 2004)
(Internet) <http://www.europarl.eu.int/bulletins> (Special Edition 2004)

\\EPADES\PUBLIC\SOMMET\2004\12-Bruxelles

**Tal av talman Josep BORRELL
inför Europeiska rådet
Bryssel den 17 december 2004**

Mina damer och herrar, medlemmar i Europeiska rådet,

Jag vill först och främst tacka det nederländska ordförandeskapet för den öppenhet det visat Europaparlamentet. Jag vill också erinra om det goda omdöme det visat genom att betona frågan "Communicating Europe" vid en tidpunkt då informationen till medborgarna är utomordentligt viktig.

För en månad sedan försäkrade jag er att Europaparlamentet skulle göra allt som krävdes för att en stark kommission med brett parlamentariskt stöd skulle kunna börja arbeta. Vi har hållit detta löfte.

Vad skall då kommissionen arbeta med?

Den 26 januari 2005 kommer kommissionens ordförande Barroso att lägga fram sitt arbetsprogram för 2005 och det fleråriga programmet för de kommande fem åren. Han kommer att föregå konstitutionens ikraftträdande och för första gången föreslå ett interinstitutionellt avtal för antagandet av detta femårsprogram.

Vi i parlamentet är beredda att förhandla om detta avtal som kommer att ge oss alla en ram för vårt arbete under de kommande fem åren.

Under tiden kommer vi att koncentrera vårt arbete på olika prioriterade politiska frågor.

Jag skall börja med att ta upp budgetplanen.

Europaparlamentet tar sin viktiga roll när det gäller budgetplanen på stort allvar. Utan Europaparlamentet blir det ingen budgetplan. Tillsammans måste vi nå en överenskommelse för perioden 2007-2013. Parlamentet har därför inrättat ett tillfälligt utskott, som jag har äran att leda, med målet att komma fram till en enhetlig och nyanserad uppfattning. Vårt arbete baseras på kommissionens förslag.

Vi vill ha en överenskommelse och vi vill att den skall vara klar inom utsatt tid. Men vi vill inte ha vilken överenskommelse som helst

Det är också nödvändigt att medlemsstaterna kommer överens sinsemellan.

Sex medlemsstater har formellt angivit sin ståndpunkt när det gäller de förslag som lagts fram av Prodi-kommissionen och som officiellt övertagits av Barroso-kommissionen. En jämförelse av siffrorna är talande.

Det första man måste göra är att jämföra sådant som är jämförbart. Det är absurt att jämföra ett förslag från kommissionen om betalningsbemyndiganden och ett annat från de sex länderna om åtagandebemyndiganden.

Det vi måste jämföra är:

- ett förslag från kommissionen som innebär 1 025 miljarder euro i åtagandebemyndiganden för perioden 2007-2013, dvs. 1,26 procent av BNP
- med ett förslag från de sex länderna som innebär 815 000 miljarder euro i åtagandebemyndiganden för samma period, dvs. 1 procent av BNP.

De sex ländernas förslag innebär en minskning med 210 000 miljarder euro jämfört med kommissionens förslag. Man måste fråga sig om siffran 1 procent kommer att tvinga oss att begränsa våra politiska mål och ompröva de åtaganden som redan gjorts.

Dessutom skulle jag vilja erinra om att i det fall en överenskommelse om den nya fleråriga finansieringsramen mellan parlamentet och rådet inte skulle uppnås innebär detta att vi måste

- göra årliga omförhandlingar av varje politisk åtgärd som unionen vidtar och
- återvända till det årliga budgetförfarande som anges i fördragen, vilket kräver en överenskommelse mellan budgetmyndighetens två parter. Jag är övertygad om att varken rådet eller parlamentet vill återvända till striderna i det förflutna, då varje sida försökte få igenom sin vilja.

Jag kan inte se att rådet skulle kunna minska finansieringsramen och samtidigt ta itu med de nya utmaningar och viktiga frågor som väntar unionen, med tanke på att ni redan har fastställt utgifterna för jordbrukspolitikerna fram till 2013.

När jag talar om utmaningar och prioriterade frågor syftar jag i första hand på

- ett fullföljande av den nuvarande och den kommande utvidgningen,
- en bibehållen sammanhållningspolitik, vilket är ett genuint redskap för gemenskapssolidariteten,
- unionens växande roll i världen och nya politiska uppgifter, framför allt på området forskning och utbildning.

Tillåt mig att säga att det är egendomligt att konstatera att de medlemsstater som förordar ännu en utvidgning (jag tänker främst på Turkiet) också är de medlemsstater som är minst beredda att acceptera en realistisk finansiering.

Jag har en känsla av att rådet vill ha alltför europeéer, men mindre av Europa.

Det är inte möjligt att få ut mer av Europa med mindre resurser, sade Barroso härom dagen inför Europaparlamentet.

Det finns emellertid ingen anledning till oro. Europaparlamentet är, i motsats till vad som sägs, inte någon slapphänt budgetmyndighet och detta framgår av siffrorna.

- Under perioden 1988-2003 var det rådet som var den av de två budgetansvariga parterna som mest ökade de obligatoriska utgifterna.
- Dessutom ökade unionens budget mellan 1996 och 2002 bara med 8,2 procent, vilket skall jämföras med de femton medlemsstaternas nationella budgetar som ökade med 22,9 procent.

Det budskap jag skulle vilja framföra är att förhandlingarna inte bara får bli en strid om siffror och procent utan också måste handla om ett europeiskt projekt vars finansiering måste stå i proportion till unionens ambitioner.

Innan vi går in på den centrala frågan för detta rådsmöte, dvs. Turkiet, skulle jag vilja ta upp några andra frågor som också står på dagordningen.

Den polemik som har omgärdat beslutet om Turkiet har gjort att de viktiga besluten om Bulgarien, Rumänien och Kroatien har kommit i skymundan. När det gäller Bulgarien stödjer vi de insatser som har gjorts eftersom landet tack var dessa har kunnat slå in på vägen till anslutning inom fastställda tidsramar.

När det gäller Rumänien anser vi fortfarande att det krävs mer arbete för att göra rättssystemet mer oberoende, minska anlitan det av nöddekret och öka insatserna för att få bukt med korrup tionen på alla nivåer. För parlamentet är det uppenbart att Rumänien bör vara föremål för samma villkor som Bulgarien. Jag kan emellertid meddela att parlamentet, trots alla tekniska svårigheter, kommer att göra allt som står i dess makt för att ge sitt samtycke till slutsatserna av förhandlingarna den 13 april.

EU:s representant för de mänskliga rättigheterna

Rådets beslut att utse en EU-representant för mänskliga rättigheter väcker viss oro i parlamentet. Parlamentet har som ni vet varit en föregångare inom denna politik och ligger bakom de bestämmelser om mänskliga rättigheter som ingår i våra internationella avtal.

Å ena sida har de mänskliga rättigheterna alltid varit en grundpelare för vårt sätt att se på unionen utrikespolitik och denna utnämning skulle kunna öka de mänskliga rättigheternas betydelse.

Å andra sidan förekommer det en viss oro avseende parlamentets kapacitet att kontrollera unionens verksamhet på detta område. Parlamentet har samarbetat väl med kommissionen på detta område och vi har ett mycket stort intresse av att detta samarbete fortsätter.

På vilket sätt skulle denne representant informera parlamentet om sin verksamhet? Jag skulle vilja att ni funderade över dessa frågor innan ni ställer er bakom en idé som skulle kunna orsaka svårigheter eller som riskerar att endast bli ett symboliskt inslag.

Fredsprocessen i Främre Orienten

Förra månaden meddelade kung Abdullah av Jordanien Europaparlamentet att det fanns en möjlighet för fredsprocessen, men att den bara skulle vara i två år. Presidentvalet i Palestina den 9 januari är ett viktigt tillfälle för att hålla liv i denna process. Därför kommer parlamentet att skicka 30 ledamöter, den största valobservatörsdelegation som parlamentet någonsin har skickat.

Ukraina

För en gångs skull har Europeiska unionen visat sin ledarförmåga på den internationella arenan. Jag tror att det är på sin plats att gratulera EU:s utrikespolitiska talesman Javier Solana. Jag avser att besöka Ukraina efter valet och invigningen av det nya parlamentet i Kiev, för att med denna handling uttrycka Europaparlamentets stöd för demokratiprocessen.

Turkiet

Vid omröstningen för två dagar sedan uppmanade Europaparlamentet rådet att inleda förhandlingarna med Turkiet utan ”omotiverat dröjsmål”. Igår meddelande Jan Peter Balkenende att förhandlingarna med Turkiet kommer att inledas den 3 oktober.

Det valda datumet sammanfaller med parlamentets ståndpunkt.

Jag hoppas att Turkiet redan i dag kan acceptera de villkor som ni fastställde igår.

Resultatet av omröstningen var otvetydigt: 407 röster för och 262 röster mot. De aspekter som parlamentet godkände är dock lika viktiga som de aspekter det avvisade. Parlamentet avvisade kategoriskt alla former av en plan B, en privilegierad associering eller något annat alternativ till fullständigt medlemskap. Vår ståndpunkt är klar och slutgiltig. Att inleda förhandlingarna är naturligtvis inte detsamma som att slutföra dem. Det går inte att förutse slutresultatet i några förhandlingar. Målet med att inleda förhandlingarna är dock fullständigt medlemskap.

Det är uppenbart att inledningen av förhandlingarna innebär att Turkiet erkänner Cypern, en fråga som jag vet har varit föremål för intensiva förhandlingar med premiärminister Erdogan. Kring förhandlingsbordet kommer det att finnas 25 länder, däribland Cypern och Turkiet.

Att förhandla med någon innebär naturligtvis ett erkännande av denna part.

Parlamentet har fört en omfattande debatt om sin ståndpunkt. Under de senaste månaderna har Turkietfrågan upptagit praktiskt taget allt arbete inom parlamentet: konferenser, besök – bl.a. av premiärminister Erdogan och Leyla Zana – oberoende rapporter, delegationsbesök i området, utfrågningar om kvinnors rättigheter, mänskliga rättigheter... Under mitt besök i Turkiet kunde jag konstatera att alla, från de turkiska myndigheterna till människorättsadvokaterna, från den grekisk-ortodoxa patriarken till fackföreningsledarna, ja, alla, krävde att förhandlingar skulle inledas. Det var tydligt att utsikterna om medlemskap har varit den ledande kraften framför andra och att de redan är en garant för politisk, social och ekonomisk reform. Ett NEJ skulle innebära ett bakslag för denna process.

Samtidigt är det lika uppenbart att uppgiften att integrera Turkiet i EU är enorm och jag är inte säker på att alla personer som jag samtalade med i Turkiet var fullt medvetna om omfattningen av denna insats. Större delen av parlamentets betänkande är inriktat på frågan om vad som måste göras efter förhandlingarnas inledande. Parlamentet bör stärka sina förbindelser med det turkiska civila samhället.

Det är en stor uppgift vi har framför oss för att ge den europeiska allmänheten politiska förklaringar. Om Turkietfrågan uppfattas som ett nytt ”Slaget vid Lepanto” eller som en ny belägring av Wien kommer vi inte att komma någon vart.

Därför önskar parlamentet bli hört om alla förslag om att inställa förhandlingarna med Turkiet. Om parlamentet har sista ordet när det gäller anslutningen efter slutförda förhandlingar vore det konstigt om man helt enkelt informerade oss om det beslut som fattats. I synnerhet som parlamentet måste involveras i arbetet med att förklara dessa förhandlingar för allmänheten. Hur skulle parlamentet kunna förklara ett beslut som det inte ens har varit inblandat i?

Kofi Annan/Irak

Jag skulle vilja tacka er för ert initiativ att föreslå att Kofi Annan bjuds in till rådet. För ett år sedan, i samband med utdelningen av Sacharovpriset, tog parlamentet emot Kofi Annan, som efter vad jag har förstått just nu är i behov av vårt stöd. Till dem som har angripit honom under de senaste veckorna skulle jag vilja säga att man inte skall kasta sten i glashus eller som man säger på engelska "People who live in glass houses shouldn't throw stones" eller på franska "Qu'as tu a regarder la paille qui est dans l'oeil de ton frère? Et la poutre qui est dans ton oeil à toi, ne la vois tu pas!".

Tack så mycket.

* * *